

Lovgivningens almindelige Regler, forsaavidt ei Arveløbereren har bestemt anderledes i Kraft af den almindelige ved Lovgivningen eller den særegne ved § 23 hjemlede Frihed til at gjøre testamentariske Bestemmelser". I § 23 hedder det: „De nuværende Stamhuusbesiddere have Ret til at bestemme, at indtil $\frac{2}{3}$ af det forhenværende Stamhuusgods skal forlovs tilfalde Stamhuusarvingen, ligesom ogsaa de fremtidige Stamhuusbesiddere have Ret til at træffe den samme Bestemmelse med Hensyn til de $\frac{2}{3}$ af den Andeel af det forhenværende Stamhuusgods, hvoraf de ved saadan testamentarisk Bestemmelse maatte være komne i Besiddelse". — Over dette Lovforslag vil der dernæst findes en udførlig Kritik af Generalprocureuren. Denne historiske Oplysning har jeg troet, at der var Anledning til i dette Øieblik at fremdrage fra det noget ubekjendte Sted, hvor den laa begravet.

Indenrigsministeren: Ja, naar jeg før udtalte, at der mig bekjendt ikke var gjort noget Forsøg paa at give en Bestemmelse, der kunde fyldestgjøre Lovet i Grundlovens § 98, havde jeg nærmest for Øie, at der ikke i den lovgivende Forsamling var kommet Noget frem i denne Retning; men jeg skal iøvrigt villigt erkjende, at det Forsøg, som den ærede Landsthingsmand (Krieger) nu omtalte, der i sin Tid har været gjort paa at bringe det i § 98 liggende Spørgsmaal videre, ikke var mig bekjendt. — Den ærede Forspørger har i mine Tanker nogen Ret, naar han udtalte, at Loven af 19de Februar 1861 ikke har fremmet Selveiendom. Jeg troer og er overbevist om, at den har fremmet Selveiendom i en meget stor Maalestok. Det er mig fuldkommen bekjendt, og jeg skal privat overbevise den ærede Forspørger derom, hvis han ønsker det. Endogfaa i den Provinds, som han særligt nævnte, er der i Henhold til denne Lov blevet folgt meget betydelige Quantiteter af Fæstegods af Stamhuusbesiddere, som ikke tidligere havde villet afhænde af deres Fæstegods. Det forekommer mig iøvrigt ogsaa at være fuldkommen indlysende, at det for Stamhuusbesiddere og Lehnbesiddere ikke alene er den

Præmie, der er sat ind i Loven af 19de Febr. 1861, at de saa kunne faa hver tiende Gaard til deres frie Raadighed, som lofter dem til at afhænde af Fæstegods, men at der ogsaa er sat en anden lovbestemt Præmie, der ubelukkende virker paa Lehn- og Fideicommissgods, nemlig den Ret, som de øieblikkelige Besiddere have til at putte en Deel af Salgssummen i deres egen Komme uden at behøve at lægge den til Fideicommisscapitalen. Begge disse to Motiver i Forening ville efter min Overbeviisning virke til, at der ikke vil hengaa meget lang Tid, før Fæstegods under Stamhuus og Fideicommissgods vil være en stor Udtagelse her i Landet.

Forslund: Da det lader til, at de egentlige Forhandlinger om det foreliggende Spørgsmaal nu ere tilende, udbeder jeg mig Ordet blot for at opfylde en simpel Høflighedspligt, som jeg mener at skyldes min ærede Nabo. Han havde den Godhed at nævne 10de Octoberforeningen og gjorde det ganske vist med Agtelse

Formanden: Maa jeg anmode det ærede Medlem om at standse. Jeg har rettet den Anmodning til Thinget ikke at komme tilbage til dette Punkt, der ligger udenfor Forhandlingsgenstanden.

Da ikke flere forlangte Ordet om Forspørgslen, erklæredes denne for sluttet.

Formanden: Dagsordenen er hermed udtømt. Næste Møde vil blive afholdt i Aften Kl. 7 $\frac{1}{2}$, og Dagsordenen vil da være:

Modtagelse af en Meddelelse fra Regjeringen.

Mødet hævet Kl. 2 $\frac{3}{4}$.